

VRIJDAGINTERVIEW ROEL COPPELMANS

‘Achter mijn rug fluisterden ze: dat gaat-ie nooit redden’

Roel Coppelmans begon in 1992 met het Posttheater in Arnhem. Onder zijn leiding groeide dat uit tot een vooraanstaand cabaretpodium. Komende week is het 30-jarig jubileum. Coppelmans draagt de dagelijkse leiding eind van dit jaar over. „Dertig jaar blijven past niet bij me.”

Rob Berends

Arnhem

Het gesprek is amper begonnen of Roel Coppelmans begint al over de tegenwerking van de gemeente Arnhem die hij in zijn beginperiode ervoer. Als iets de oprichter van het Posttheater altijd is blijven dwarszitten, is het dát wel.

„We waren net begonnen en ik had de mensen van de schouwburg uitgenodigd om samen te werken. Zegt Henk Boerhof, de adjunct-directeur van de schouwburg: ‘Ik zorg dat jij geen poot aan de grond krijgt’. Ik hoor het hem nog zeggen. En ze hebben me zo lang tegengewerkt, de schouwburg en de gemeente. Horeca bij het Posttheater? Mocht niet. Subsidie? Kregen we niet. Tegenwoordig

werken we goed samen met het stadstheater, maar dat heeft lang geduurd.”

U wordt er nog boos over. Het is dertig jaar geleden. Wat zit daar achter?

„Toen we twintig jaar geleden naar dit gebouw verhuisden, fluisterden al die politieke mensen tegen elkaar, achter mijn rug: dat gaat-ie nooit redden. Dat moet je tegen mij niet zeggen. Ik ben een *survivor*. Ik kom uit een kunstenaarsgezin. Jan Steen. Armoede. We waren met acht kinderen. Mijn vader was met zijn kunst bezig. Mijn moeder had eigenlijk actrice willen worden, die kon het niet aan. We moesten onszelf redden.”

We spreken elkaar hier in de foyer van het Posttheater, waar de artiesten na afloop wat kunnen drinken. Is

We hebben een oude aire naturelle in Frankrijk gekocht. Heel afgelegen. Stil. Zo stil! Verrukkelijk

– Roel Coppelmans

dit de plek van seks, drugs en rock-'n-roll?

„Ten tijde van de Lama's, die hier hun tv-opnames deden, was het heftig. Zaten we hier tot een uur of twee 's nachts, daarna gingen we naar de stad. Kwam je een café binnen op maandag of dinsdag, was er niemand, zag je iemand bellen en twintig minuten later zat het vol. Dat was *stardom*. Ik had kamers naast café Metro-pole in de Steenstraat, daar konden artiesten slapen.”

U bent een man die telkens nieuwe dingen wil aanpakken en toch bent u dertig jaar bij hetzelfde theater gebleven. Best gek.

„Ik kon hier altijd blijven vernieuwen. Nu zijn we weer bezig met Posttheater 2.0. We zijn bezig de theaters hybride te maken, zodat de inkomsten van online streamen bij de theaters en artiesten komen en niet bij de Netflixen. We werken aan een heel nieuw platform. Ik heb er ook voor gezorgd dat de kleine Gelderse theaters samenwerken. Waarom? Groot geld wegzetten is veel makkelijker dan klein geld. Als je bij de provincie kwam, zeiden ze altijd: nee, 10.000 of 20.000 euro subsidie doen we niet. Te klein. Nu werken we samen en zijn we groot. Ik ben iemand die opstart en dan moet ik weer door. Wat ik hier deed, dertig jaar blijven, past eigenlijk niet bij me.”

U geeft de zakelijke leiding hier op, maar blijft aan als artistiek directeur om het erfgoed van het Posttheater te bewaken. Wat is dat erfgoed?

„Bourgondische gastvrijheid, denk ik. De sfeer. De passie. Artiesten krijgen hier geen consumptiebonnen. Ze kunnen gewoon een drankje pakken. Ze krijgen deskundige begeleiding van jongens die hier 25 jaar werken. Ik geef, gewenst en ongewenst, feedback. Artiesten vragen hun impresario: Ik sta toch wel in het Posttheater, hè?”

Wat gaat u verder doen?

„We hebben een oude aire naturelle in Frankrijk gekocht, een camping. We kunnen daar van alles gaan ondernemen. Heel afgelegen. Via een weggetje waarbij ‘doodlopend’ staat, moet je elf kilometer rijden. Kom je in een dal. Dat is wáánzinnig! Stil. Zo stil! Met al die herrie hier is dat verrukkelijk.”

Is dat niet te stil voor u?

„Nee. Ik ga lekker verbouwen daar. Ik ben gek op verbouwen. Misschien nodigen we wel cabaretiers uit om te komen repeteren. We zitten in een streek, de Drôme, met allemaal ouwe hippies. Veel bio-ondernemingen. Een ongelooflijk leuk gebied. In no-time kom je van alles tegen.”

PASPOORT

■ Roel Coppelmans werd op 22 september 1956 geboren in Arnhem, groeide op in Best en keerde op zijn 20ste terug naar Arnhem. Hij volgde de theaterschool. Daarvoor werkte hij enige tijd in de psychiatrie.

■ In 1991 richtte hij het jeugdtheater Platform Gelderland op en in 1992 begon hij met zijn broer Bas het Posttheater in het Spijkerkwartier. In 2000 verhuisde het Posttheater naar de Rosendaalsestraat.

■ Coppelmans blijft tot 2026 als artistiek directeur verbonden aan het Posttheater. Harold Odens wordt zakelijk directeur.

■ Hij heeft een relatie, een zoon, een dochter en een stiefzoon, en woont in Renkum.

◀ Roel Coppelmans in het Posttheater dat volgende week dertig jaar bestaat. FOTO ROLF HENSEL